
Людмила Костова

БАЛАДИЧЕН СЕРИАЛ

лирика

Ц

Издателство Палимпсест
София 2023

ЙОСИФ

Сънувах, че съм слънце аз
и грея над стада и хора,
сънувах, братя мои, аз и вас
как кланяте ми се до долу,
главите златни свели кротко,
чакате смирени знак,
че няма да съм гневен много,
че хляб ще дам на всеки брат.

Хор

Наивен беше в гордостта си Йосиф.

Наивно аз се доверих
на братската ви обич,
повярвах, че да съм щастлив,
е вашата мечта и гордост,
защото кой сред вас е тъй красив,
кой с ум, изтънченост блести,
кой знае по звездите да гадае
и сънища наяве да тълкува,
кой бащиното ни сърце умее
със поглед само да стопи?
Ще кажете, единствен, Йосиф, ти,
но много ще сгрешите, братя мои!

Не мен обича той, а мъртвата Рахил,
мен гледа, но за майка ми копнее,
за нея безутешно мисли и тъжи,
сънува нея, а прегръща мене,
и с дрехата ѝ брачна ме дари,
онази дреха, мои братя,
с която първият от вас
от Лия бе заченат със измама,
сега и мен платното ме покрива
и радва ми се Яков,
и над мен трепери,
мен гледа, а си мисли за Рахил,
прекрасна в дрехата красива,
която мен излишно днес краси.

За вашата омраза закопнях,
поне е истинска и е за мене,
простете, братя мои, че злодеи
принудих ви да бъдете, за да разкъсам
майчината пъстроцветна дреха
и от тягостната обич на баща ми
в земи далечни да избягам.

Хор

Луната се издигаше високо,
бе тихо, а на дъното на кладенеца
Йосиф плачеше.

Минаха търговци, до кладенеца спряха,
отвалиха му камъка, пресъхнал е, видяха,
и чува стон отдолу, като от кошмар,
и после тишина, и студ, и блатна смрад.
Кой ли клетник бе наказан,
вината му каква ли е била,
убиец ли, крадец ли,
човек ли много мразен,
на нечия ли гордост вдигнал бе ръка.

Хор

От ямата излезе младенец
и скри се от смущение луната –
свидетелката няма на греха.

Търговският керван потегли
натам, където го поведе бог,
и посред подправки, грънци
и сукна най-бели
пътуваше и нова ценна стока.
Пътуваше, забравила родина,
забравила и братя, и баща,
сменила облик, битие и име,
пътуваше, дарена на смъртта.

Хор

И само бледата луна свидетел беше
какво се крие във красивата глава.

Подтикнах ги към грях, за да премина
отвъд – самотен, непознат,
от роб до цар да се издигна,
роден във яма, посред скръб и страх,
но с чуден трепет във сърцето,
тъй както само във греха
се ражда огънят и светостта,
с «не ме докосвай» се покрих,
забравих името си,
с друго го смених...

Хор

И после като слънце заблестя,
прочу се в цялата египетска земя,
спаси народите от глад
и стана любимец на целия свят.

Стояха братята смутени,
склонили виновно побелели глави,
притихнали, с посърнали черти,
очакващи суровата присъда.
А Йосиф гледаше ги просълзен,
бе чакал дълго този ден,
дълга си в който да плати,
и с глас сподавен тъй им рече:

Гледам как глави сте свели
също като в онзи сън,
във който слънце бях и класовете
пред мен навеждаха стебла,
тъй много натежали от вина,
вина, с която хранех се с години,
която всъщност ме роди,
която ме направи силен,
нуждаех се от нея, братя мили,
от вашата вина и братска злост,
нуждаех се от нея, за да оцелея,
за да не бъда ничий бог,
потеглих към калта на Нил
и там посях живота,
сега сте тук и аз ви моля:
При мене останете
и ми простете, ако можете.

Хор

Луната пламна и видя как Йосиф
дълга си към съдбата изплати.